

Columns en andere onzin

Sven Deraedemaeker

Schrijver: Sven Deraedemaeker

Coverontwerp: Sven Deraedemaeker - Brave New Books

ISBN: 9789402126242

© Sven Deraedemaeker

Het waarom van dit boek is eigenlijk vrij eenvoudig. Af en toe willen de kronkels en spinsel wel eens naar buiten treden. De barsten in mijn hersenpan stonden op springen en daarom gooide ik af en toe een schrijfsel op het alom aanwezige Facebook.

Tot iemand mij zei: 'Waarom doe je hier niet iets meer mee?' 'Maak eens een boek.'

Ik was niet echt overtuigd maar ben dan toch, eigenlijk gewoon om van zijn gezeur af te zijn, met een blog begonnen op die sociale webstek. Een blog waarvan de naam zo voor de hand lag dat ik er dagen heb moeten naar zoeken. Verschillende titels zijn door de toegegroeide fontanel van mijn hoofd naar buiten gesijpeld tot ik dus kwam bij:

'Scheef Gedrukt'

Niet meteen de meest fantastische naam maar na een paar uren staren naar die twee woordjes kwam het besef dat er echt niks beter, geiser-gewijs, zou komen opduiken.

En nu, na een jaar bloggen, heb ik dan toch maar besloten om zowaar een écht boek te maken. Een bundeling van alle columns die verschenen zijn op het blog. En natuurlijk ook nog een paar toemaatjes. Stukjes die nog niet eerder werden gepubliceerd.

Mijn dank gaat alvast uit naar de mensen die mij hebben hiertoe hebben aangezet, gemotiveerd, gesteund. Mijn schrijfsels hebben gelezen en ervan overtuigd zijn dat ze dit wel in een lijfelijk boek willen zien. Een boek waar ze kunnen aan ruiken, een boek dat ze kunnen vastpakken, een boek dat ze meenemen in bad waar ze in slaap sukkelen en dat ze wat later moeten te drogen leggen op de radiator. Of gewoon een nieuw exemplaar kopen. Dat kan ik alleen maar toejuichen. Geniet ervan!

Overzichtje

De bakkerszaak

Mister

Klantenkaart

De deurbel

Erfenis

Periodieke homofilie

Interactief Sado Masochisme

Figaro

Nieuwjaarsgebrabbel

Etentje

Druk

Cyprus

Hulplijn

Leerlingenbegeleiding

Luxemburg

Paradijs

Openbaar vervoer

Lobby avonturen

Kapper

Ja Mevrouw

Huiselijke geluidjes

Restaurant

Binnenkomer

Geurspoelende dweilen

Koffie en turbulentie

Treinreisje

Diplomatie

Het vragenuurtje

Heiligenkwaad

Gal en schol

Stommiteitenverklipper

Ambities

Er was eens...

Vis en boude boutades

Brompotsigaren

Geachte mijnheer De Wever,

Dankubliedt

Vreemd fenomeen

Open brief aan Wouter Jambon

Zwembadtaksen

Koningin

U zal slaafs ja-knikken...

Vakantie

Voor Loes en Simone (en zovele anderen)

De dorstigen laven

Hij komt, hij komt...

De bakkerszaak

Er was een tijd, al bij al nog niet zo heel lang geleden, dat ma mij naar de bakker stuurde voor een 'grijs carré'. En dat ging dan niet om een obscure danstent want die bestond toen nog niet.

Dus kwam ik binnen in de bakkerswinkel en vroeg om het 'grijs carré'. Steevast vroeg de bakkerin dan : "Moet dat gesneden zijn?" En ik antwoordde telkens met een heel overtuigende 'Ja'. Bij de bakker mocht dat gerust gesneden zijn. Zij hadden daar een prachtige machine voor. Al was het maar om het beeld van mijn grootmoeder met een brood tegen haar enorme boezem te verbannen van mijn netvlies.

Op zondagen werd ik regelmatig wakker in het verschrikkelijk oncomfortabele veldbed dat in de naaikamer van oma stond. Want oma's hadden in die tijd nog naaikamers. Zieke geesten maken nu waarschijnlijk de link met katrollen aan het plafond en zweepjes en dergelijke, maar het ging wel degelijk om een kamertje waarin nog zo'n ouderwetse naaimachine stond, ter grootte van een bureautje en met een pedaal onderaan om het ding aan de gang te krijgen.

Daar werd ik dus op zondagen al eens wakker. Nadat oma mij gesommeerd had mijn ochtendplasje te gaan doen en mijn handen nadien grondig te wassen (alsof ik mezelf telkens opnieuw onderpiste), mocht ik dan plaats nemen aan de ontbijttafel.

En dan kwam de verschrikking. Ze haalde vanuit de keuken het verse brood, dat ze daags voordien had gebakken, en het enorme broodmes. Ze plaatste het brood tegen haar uit de kluiten gewassen boezem, ietwat rechts van de linkerborst, en begon met grote halen van het mes, naar haar borst toe, het brood te snijden. Daarna werd de snee brood op het smeerplankje dat voor me lag, gemikt.

De kant van het brood die tegen haar borst had gelegen, was een tikje warmer dan de andere kant. Ik bekeek de boterham, keek daarna vanuit een ooghoek naar de linkerborst en huiverde. Mijn zondagochtend ontbijten waren telkens bijzonder sober. Als eetlustremmer was de linkerborst van mijn oma de absolute top. Geen pil die daar tegenop kon. "Maar ge eet veel te weinig, manneke", kreeg ik elke keer opnieuw te horen. "Zie maar dat ge deze middag dan veel patatten eet!" En dat deed ik dan ook, want patatten worden in het bord gesneden, niet tegen een borst met een mes waarmee je eigenlijk rustig een amputatie kan

uitvoeren.

Er is een nieuwe warme bakkerszaak open gegaan bij ons in de straat. Vanochtend ging ik de winkel binnen en werd begroet door een frisse, jonge bakkersvrouw. Ik vroeg om een 'grijs carré'. En zij vroeg niet of het gesneden moest zijn. Ze liep automatisch naar de snijmachine en stak het brood er erachteraan in. Een paar seconden later kwam het er aan de voorkant weer uit, in mooie, gelijke plakken verdeeld.

Ik keek naar de plakken brood en in een flits naar de linkerborst van de frisse, jonge bakkersvrouw. Toen keek ik naar haar gezicht. Dat had plaats gemaakt voor het gezicht van mijn oma...

Misschien hebben psychiaters toch nog een kluif aan mij?

Mister

Mister, you want to smell good?

Het maakt een mens niet vrolijk als dat het eerste is dat je hoort wanneer je in een transitzone van een internationale luchthaven staat. Op weg van Brussel naar Bangkok met een tussenstop in Abu Dhabi. Ik was helemaal opgewekt omdat ik mijn vrouw kon gelukkig maken door naar Bangkok te gaan. Hoeveel mannen kunnen dat zeggen? Maar ik dus wel. Met haar volledige instemming vertrok ik om haar tweede dochter op te halen in het land van de glimlach. Ik kreeg er van mijn lieftallige zelfs 4 dagen extra vakantie bovenop om mijn soulmate te gaan opzoeken. De man die mij heeft leren leven. De man die van relativeren een kunst heeft gemaakt. De man die van genieten een hogere levensvorm heeft gemaakt. Bovendien waren er nog een aantal andere mensen die ik intussen al meer dan anderhalf jaar niet meer had gezien en die van mij nog een stukje kaas tegoed hadden. Levensgenieters die mijn vrees om ouder te worden volledig kunnen doen verdwijnen, en mij halsreikend naar mijn pensioen doen verlangen. Om dan, daarna met hen, aan de toog te lamenteren over hoe goed het vroeger wel was.

Mister, you want to smell good? Ik kijk de ietwat oudere vrouw aan met wat vermoedelijk een tamelijk verbouwereerd gezicht is want ze buigt onmiddellijk quasi dubbel en biedt haar excuses aan in zowat zeven talen. Dat kunnen ze wel in Abu Dhabi. Hun meertaligheid is berucht. Ik vraag haar of ik zo erg stink. Ik ben me wel bewust van het feit dat 6 uur op een vliegtuig niet bevorderlijk is voor de lichaamseigen geuren, en al zeker niet als je naast een man zit die vlot zijn eten in het rond gooit. En die bovendien op gezette tijdstippen, ongegeneerd, zijn beiden handen, Al Bundy gewijs, in zijn broek steekt. Daarmee een palet van geuren naar boven halend waarvan menige ratten op de betere vuilnisbelt gaan lopen. Een paar gevatte opmerkingen ten spijt blijft hij dapper doorgaan. Tot de vrouw aan zijn andere kant vol op zijn handen mept met haar 'Millenium' boek. Het derde deel. Lisbeth Salander slaat alweer toe. En kijk, deze aanpak had dus wel succes.

Ik zeg tegen de, nog steeds dubbel geplooid, parfumverkoopster dat ik me voorlopig nog wel red met de geurtjes die ik in mijn handbagage

meeheb en dat ik op dit moment geen gebruik zal maken van haar diensten en de aangeboden producten, noch van haar geveinsde vriendelijkheid. Hoewel ik dat laatste niet echt expliciet heb gezegd. Zij voelde zich al slecht genoeg leek me. En bovendien...

Af en toe moet een echte man eigenlijk gewoon eens goed stinken.

Klantenkaart

“En wenst U ook nog een klantenkaart mijnheer?”

Voor mij op de toonbank liggen een doosje Dafalgan, een tube Voltaren Gel en een duimbrase. Ik kijk de apothekersassistente aan, kijk nog eens naar beneden naar de toonbank en dan weer naar haar.

“Ik vind dit een bijzonder eigenaardige plek om mensen een klantenkaart aan te bieden juffrouw”, zeg ik haar. “U wil graag dat ik nog een paar rare ziektes oloop om toch maar meer te verkopen? Zal ik misschien ergens enkele vreemde boebels op mijn lijf ontwikkelen om uw persoonlijke economische crisis wat terug te dringen? Een mini chronische bronchitis om wat extra poedertjes te komen halen elke week? Tussendoor een niercrisisje om snel-snel een supplementje Buscopan aan de man te brengen? Een vasectomie ongedaan laten maken om een familiepakket condooms en een voorraad anticonceptiepillen te slijten?...”

De juffrouw kijkt mij aan. Haar onderlip is intussen, van verbazing, op de door mij betaalde doosjes en verbanden gevallen.

“Maar mijnheer, in iedere zaak worden tegenwoordig toch klantenkaarten aangeboden?”, sputtert ze nog even tegen.

“Ja dat klopt”, zeg ik, “maar dat zijn, lijkt mij dan toch, plaatsen waar de winkelier niet teert op de ellende van zijn klanten. Winkels waar men vol doet aan de primaire behoeften van een mens. Ik zal maar zeggen : de bakker, de slager, een supermarkt, een klere(n)winkel, wat mij betreft misschien zelfs een tankstation, maar toch geen apotheker godbetert. Hoever gaat dat dan die klantenkaarten? Krijg ik dadelijk bij de dokter ook nog een getrouwheidspremie? Vijf keer langs gaan binnen de drie weken en dan een gratis doorverwijzing naar Gasthuisberg? Na zeven operaties de achtste anesthesie aan sterk verminderde prijs? En bij mislukking een percentje bij de lokale begrafenisondernemer?”

Ik ging als een trein. Het gezicht van de assistente kreeg intussen elke kleur van het ons bekende kleuren pallet en misschien nog wel een paar extra. Af en toe probeerde ze mijn woordenvloed te pareren door een voorzichtige ‘Ja maar,..’ of een iele ‘Mijnheer, dat is,...’. Maar zoals gezegd; ik ging als een trein, een speer, een discussie,...

“Zal ik jou eens wat vertellen juffrouw?”, ging ik door, “Ik moet die rotkaart van U niet. Ik zal nu met opzet niet meer ziek worden, ik zal geen benen